

Na začetku našega krilatega veka,
 ko so še letela letala
 s hitrostjo gosi ali kure
 in si z višine lahko gledal,
 kako gre tetka Avdotja po vodo,
 kako se blešči perilo na vrvi,
 kako ded Arhip smoli svojo pipo,
 in so časniki pisali o vsakem poletu,
 a pilote in potnike
 kot junake romantične
 prikazovali v kinodvoranah,
 ko je biló po vsakem preletu
 mogoče nekaj napisati —
 je biló lepo leteti.
 A zdaj, ko s kozmičnih visočin
 ničesar ne vidiš, komajda sij,
 oddaljen kakšne milijone svetlobnih let,
 mi je vse bolj in bolj
 ljubo hoditi peš.

1977

Pimen Pančanka (roj. 1917)

NA POLJSKEM Kdor se je huje ranil,
 tudi boli ga huje.
 Pesem iz časov davnih
 polni ušesa.
 Po Poljskem potujem,
 na Poljskem domujem
 in grenka toplota
 dušo pretresa.

Sleherna cerkev tu je
 kakor ognjeni stog.
 in jaz bojim se, Poljska,
 iti po tvoji cesti
 in ti stopiti na krik
 ali na stok
 in prizadeti grenki pepel
 tvoje bolesi.

Pri vas je kakor pri nas
ob vsaki poti gomila . . .
A Visla vse saje je vsrkala,
ni pa spomina izmila,
v morje je stirala
stok in jok in meteža moro . . .
Tiho Varšava spi,
tiho Zelena spi Gora . . .

Sam ne vem, komu
sem šepnil prevzet:
Hvala vam, slava!
In zdaj nič več besed
o vas, stare rane in črno bilje.
Saj sem zaljubil se
vate, mlada Varšava,
in v pesmi o Visli
in v oči pani Radóvič Marilje.

Nil Gilevič (roj. 1931)

V zaselku, tem, kjer nisem bil nikoli
in zanj ne vem, kje sploh bi mogel biti,
je hiša z jablanami naokoli,
a čez njen prag le v sanjam znam stopiti.

In spet in spet, le da stemni se v poljih,
tam hodim kot privid do dne od mraka
in iščem neprestano ljuba vrata
v zaselku tem, kjer nisem bil nikoli.

1961

*

Ose, orehi, avgust in vročina
branijo mi, da poljub bi ti dal.
Prvega kodra tenka belina.
V glavah opojnost prezrelih trav.